

היה בעל אורחות פולנית והמשיך בה, שהיא איבא דכזרי עמא בעלת אורחות צ'כית - כיצד זה נרשמה אורחותה של היחידה? מה הביא את היום להיזכר רק עתה בלי קוים ובפגמים שברישום היחידה? - 15 שנה ויותר אחרי היחידה? עזיב כל השארות האנה אין כן תשובה לא בכקשה (של האם) ולא כן "תצהיר".

בית-המשפט-העליון קבע כי שגה השור פט המחוייב כאשר לא קיבל את הצהירו של האב בו נאמר כי הסיבה לגירושו מהגברת אלפרידה היו יחסיה עם איש אחר אשר כתוצאה מהן נולדה הילדה אליי זבט רודולפינה. שלושת השופטים העליונים נים מצאו שורה ארוכה של פגמים בפסקי דינו של השופט שילה, קבעו כי יש ל- בטלו ולדחות את בקשתה של אלפרידה ברשל להכיר באלפרד צ'יזום כאבי בתה ולשנות את נתינותה בשעת לידתה מהי נתינות העיראקית. השופטים גם חיבו את אלפרידה בשלום הוצאות המשפט בסך 300 ל"י. (ערוור אורחי טוט, 291/61, 09 ק"ד"ן כרך ט"ו מספר 75, שהופיע בירור שליט ביום 4.1.1962).

כך נשארה אלישבע מבלי שיקבע רש"י מית מי הוא אביה. היא עצמה הפכה אומי גם אוטומטית לאורחית ישראלית. לפי חר קי ההלכה היא נחשבת גם ליהודיה כשרה. התעלומה היחידה שנותרה עדיין בלתי מפוענחת היא: מי אם כן אביה הטבעי?

מלצר ב"קניג דיוויד"

העדר כל נתון משפטי אחר ל- גבי זהות אביה של אלישבע, נשאר כמסמך משפטי יחיד תצהירו של אלפרד צ'יזום בו הוא קובע בשבועה כי ערב גיי רושיו מאלפרידה היא חתמה על תצהיר בפני עורך-דין לפיו אבי הילדה, אותה הרי תה או לידתה, הוא אדם בשם נעים או נאיף בגדאדי.

בעת הדיון בבית-המשפט המחוזי נחקר רה אלפרידה ברשל באשר לזהותו של אוחו אדם. היא אמרה אז בתשובה לשאל לוח: "ייתכן שבסוף 1944 או בתחילת שנת 1945, הייתי יחד עם אלפרד במשרדו של עורך-הדין ד"ר עמנואל רוזנברג ב- ירושלים. אינני זוכרת עכשיו אם הכרתי באותה תקופה אדם בשם נאיף. הכרתי או הרבה אנשים. היתה לנו מלהתה במלון המלך דוד בירושלים. יתכן שהכרתי שם מלצר בשם נעים. היו שם הרבה מלצרים. אחרי גירושי גרתי אצל אמי בתל-אביב. איש לא גר איתנו. אינני זוכרת מה כתבתי בהצהרה במשרד ד"ר רוזנברג. הייתי כותבת שם הכל על מנת להיפטר מבעלי. אני היא שמסרתי את הפרטים האישיים לשלטונות בקשר ללידה".

היא נאלצה לומר שהיא לא זכרה את שם אבי הילדה, אך היא זכרה את שם אביה הטבעי, שגם הוא היה מלצר ערבי, בעל אורחות עיראקית, שעבד בתקופת המנדט במלון המלך דוד בירושלים. אחרי שפרצה מלהמת העצמי את נעלמו עקבותיו. הוא איננו כיום ב- תחומי מדינת-ישראל. אם הוא חי עדיין, הוא מתגורר קרוב לוודאי באחת מארצות ערב. זה גם ההסבר היהידי שאפשר לתת להופעת הנתינות העיראקית כנתינותה של אלישבע בשעת לידתה.

כל האמור לעיל אין בו כדי לערער על זכותה של אלפרידה ברשל לקיים יח- סים, להנישא או ללדת לכל מי שתמצא לנכון. יהיו דתו או נתינותו באשר יהיו. השלכתם היחידה של הגילויים שנחשפו בחקירה המתפרסמת בעמודים אלה, חלה רק לגבי אדם אחד: שרה-הביטחון משה דיין. אין כל טעם לפגם בידידות ובאהבה שהוא רוכש לאשה מבלי לחקור במוצאה. זו בוודאי תכונה הראויה להערכה.

אולם יש בגילויים אלה כדי להחמיר את האספקט הציבורי שבהתנהגותו קלת הדעת והילדותית של שרה-הביטחון. שרה-הביטחון נפל קורבן לסחיטה על רקע רומנטי. הוא נאלץ לשלם דמי "לא יחרק", כדי להשיג לים מעיני הציבור את הפרשה לתקופה של שנה אחת. לאור הגילויים החדשים שבחלקם הגדול הם חדשים גם לגבי שר- הביטחון משה דיין, מתעוררת השאלה: האם לא יכול היה שרה-הביטחון להכניס את עצמו ברשלנות ומתוך חוסר-אחריות לגבי תפקידו ומעמדו. גם למצב של סחטנות על רקע מודיעיני?

אם ניתן להשיג הסדר עם חוסיין, שבו יותר המלך על ירושלים, ביקעת-הירדן ועזה, ויקבל בחזרה את שכם והסביבה. תיקוות גולדה: שחוסיין ירגיש את עצמו מבודד, נוכח הסיכוי להשגת הסדר חלקי מצריי-ישראלי, ויקפוץ על המציאה. אולם חוסיין לא קפץ. הוא הודיע שהוא מוכן לעשות שלום ישיר ורשמי - אך רק אם יחזירו לו את הגדה המערבית, עם תיקוני-גבול קטנים בלטרון ונתניה. לגבי ירושלים מוכן חוסיין להיות גמיש, בתנאי שהעיר העתיקה תוחזר לירדן.

התוצאה היחידה, התוצאה האמיר תית של הפגישה היתה במישור אחר. היא קוממה מחדש את מנהיגי הפלסטינים בשטחים המוחזקים. הלוחם הפלסטיני הוותיק, עורך-הדין עזיז שיחאדה מרמאללה, ואחריו קשישים וצעירים רבים, הכריזו בגלוי: לא נסייבה ולא המלך חוסיין מייצגים את העם ה- פלסטיני. לא יהיה תוקף של הסדר ש- יושג מעל לראשי הפלסטינים, בלי ה- סכמתם.

מאז-הביניים של האפיוודה: שום הת- קדמות לקראת שלום עם חוסיין, התרחקות נוספת משלום עם הפלסטינים.

הממשלה

מה שלא עושה השכל -

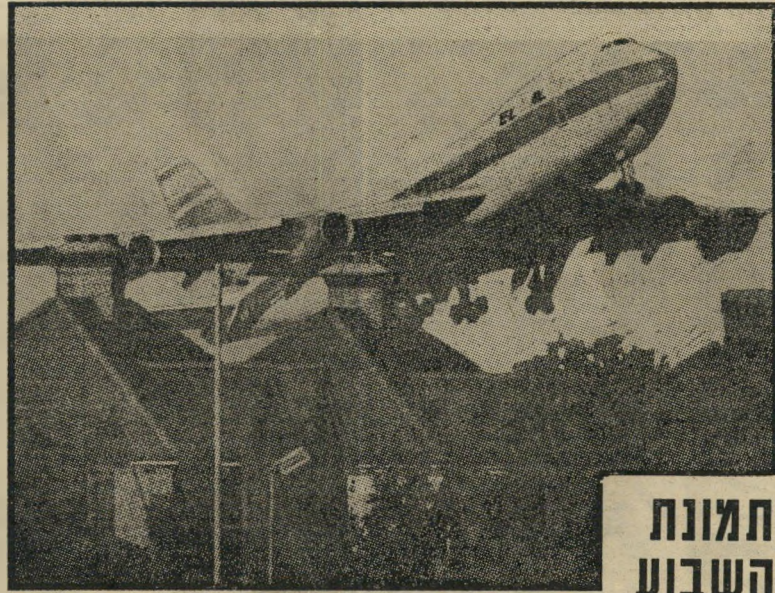
עושה הזמן

לפני כשנתיים, באביב 1970, סערה ה-י מדינה כולה, כאשר נודע כי ראש-הממ- שלה גולדה מאיר דחתה את הצעתו של הדר"ר נחום גולדמן, נשיא הקונגרס היה- די העולמי, לנסוע למצרים בתווך של אישיות מצרית, כדי לפגוש את גמאל עבד אל-נאצר ולשוחח עימו על אפשרו- יות הסדר עם ישראל.

מה לא עשתה הממשלה כדי לשכך את הזעם הציבורי שהתעורר בעקבות הגילוי - אשר העמיד בספק את רצונה של הממ- שלה בשלום? כל גדולי האומה וכל אמ- צעי התיקשות גוייסו כדי להסביר לעם מדוע היה גולדמן פסול מלמלא את שלי- חות השלום.

השבוע, היתה זו גולדה עצמה שגילתה כי לפני 3 חודשים, אישרה בקשה הורת של הדר"ר גולדמן לצאת בשליחות למצ- רים. אלא שהשליחות לא יצאה לפועל. המצרים השיבו בשלילה להצעת המתור- כים. הם קיבלו את כל טיעוניה של גולדה מלפני שנתיים, מדוע אין גולדמן מוסמך לנהל שיחות בשם ממשלת ישראל.

השאלה היחידה שנותרה פתוחה: מדוע מה שהיה טוב בשלהי 1971, נחשב כאסון באביב 1970, כשהיה סיכוי שהשליחות אומנם תצא לפועל?

תמונת השבוע

תמונה זו, שצולמה בידי עלם היומון הבריטי הנפוץ דיילי מירור, אליסדיר מקדונאלד, זיכתה אותו בפרס הראשון של התחרות השנתית של צילומי העיתונות הבריטית ע"ש רוטמנס. התמונה זכתה בפרס אחרי שהשופטים הגיעו למסקנה כי היא משקפת וממחישה יותר מכל תמונה אחרת את האימה שבמשבר הרעש בנושא זיהום הסביבה. למקדונאלד, שבילה שעתים ליד נמל התעופה היתרו בלונדון, לפני שצילח לצלם תמונה זו של מטוס סילון המרחף ממש מעל גגות הבתים שליד שדה התעופה, לא חיתה כמובן שום כוונה בכך שבחר לצלם דווקא מטוס של אל-על.

ארץ-ישראל

רומאן בהמשכים

אך בלי תוצאות

למאות אלפי צופי הטלוויזיה, דמתה ה-י שיחה לתחרות-סייף, הרבי-אומן הערבי, אנוואר אל-נוסייבה, התגונן בקלות, הדף כל התקפה. הסייף של המראין לא הת- קרב אליו. כנאה להתחרות ספורטיבית, נעשה הכל באלגנטיות עילאית. כנאה ל- איש שהיה שר-ביטחון, עורך-דין, קבלן בינלאומי ושגריר בלונדון.

שר לשעבר נוסייבה
מעל לראש

למלך חוסיין, ואינו מוסמך לדבר בשמו. הוא השמיע רק את דיעותיו הפרטיות. אך מישפט אחד לא היה גמיש ומתחמק. נוסייבה אמר שעל ישראל להחזיר לער- בים, תמורת שלום, את כל השטחים המוח- זקים של ארץ-ישראל, כולל "ירושלים הערבית".

המלך לא קפץ, כך, לפי שעה, הגיע לסיום פרק נוסף של אותו רומאן בהמש- כים, שבו מחזרת העלמה (תחילה הציר- נית, ולאחר מכן הישראלית), אחרי הנסיך ההאשמי. הרומאן התחיל עם פגישת הא- מיר פייצאל עם חיים וייצמן בתום מל- חמת-העולם הראשונה, נמשך בחיזורי אליהו ששון אחרי גורי סעיד העיראקי, הגיע לשיאו עם פגישת גולדה-עבדאללה במלחמת-העצמאות, ונמשך מאז.

באמצעות נוסייבה ביקשה גולדה לברר

(4) מר בן-יאמץ הצביע בתלונתו על עתיקות רבות שרוכזו בבית-דין, וציין כי תלונתו כי "ידוע לי כי מר דיין לא הו- דיע, לפחות לאחורונה, על מציאותן של עתיקות שהצטברו בביתו. אף דבר זה מהווה עבירה על סעיף 22 של הפקודה." האם נוכח תלונה מפורשת זו - מצאו חוקרי המישטרה לנכון לבקר בבית דיין, כדי לעמוד על האוסף שנצטבר בביתו? (5) האם דובר המישטרה היה זה ש- מסר לפירסום לידועות אחרונות ולשדורדי- ישראל כי המישטרה סיימה את טיפולה בחקירת התלונה?

(6) ביום 19 בדצמבר 1971 שוחח מר בן-יאמץ עם דובר המישטרה, וביקש ממנו תגובה לפירסומים. הודעת דובר המיש- טרה היתה כדללולן: "בשלב החקירה הרא- שונית הגיעו החוקרים למסקנה כי בנסי- בות האמורות לא נראית התלונה מבר- ססת מבחינת אשמה פלילית." לאור הודעה זו - הנני מבקש לדעת: האם המישטרה ממשיכה בטיפול בתיק הנ"ל?

(7) כפי שנמסר לי ציין מר בן-יאמץ בעדותו, כי היה מוכן להעמיד לרשות המישטרה פרטים נוספים. האם לאור ה- דעה זו - תורה המישטרה וגבתה עדות נוספת מפי מר בן-יאמץ?

תשובת שרה-המשטרה שלמה

הלל:
לשאלות 1, 2, 3 ו-4: אין המישטרה מפרסמת שיטת וסדר חקירותיה. מכל מקום, כל הטענות שהועלו עליידי מר בן-יאמץ במכתבו ובעדותו נבדקו, וכאשר לתוצ- אות החקירה מופנה השואל הנכבד לתשרי בתי לשאלתה מס' 3973, שלו עצמו.
לשאלה 5: דבריו של דובר המיש- טרה, שהמובאים בתשובתי לשאלתה מס' 3973, נמסרו בתשובה לשאלות עיתונאים. לשאלה 6 (א): לא.
לשאלה 6 (ב): ראה נא תשובתי לשאלות

1 עד 4.

לשאלה 7: לפי מיטב ידיעתי, לא ציין מר בן-יאמץ בעדותו דברים כמיוחס לו בשאלה זו.

היו"ר בן-ציון קשת: שאלה נוספת לחבר-הכנסת אורי אבנרי.

אורי אבנרי: איך להבין, כבוד השר, את המלים "בשלב החקירה הראשונית" וכ"י וכו', אם אין שלב חקירה שני? מה הראשוני כאן, אם אין שני ושליו? הבינותי מכבוד השר, ומדברי הודבר שגו, שהחקירה נמשכת. בשלב הראשון לא נמצאו הוכחות; בשלב השני אולי תי- מצאנה. והנה אחת אומר שאחרי שנגמר השלב הראשון - פסקה החקירה **שרה-המשטרה שלמה הלל:** יש לקרוא את המישפט הזה - ואולי יש מקום להערה - שכבר בשלב החקירה הראשונית הגיעו החוקרים למסקנה שאין בסיס לתלונה.

מכל מקום, מסקנות המישטרה, כפי ש- ידוע לשואל הנכבד, הועברו לסמכות חר- קית, ליועץ המישפטי לממשלה, והוא סמך את ידיו על המסקנות.

כותו של שרה-המשטרה היא כי

מובן להשתמש בנימוק לפיו אין ה- מישטרה מוסרת לציבור פרטים על חקי- רותיה, כדי להעלים את מה שהתרחש באמת בחקירה על עסקי הארכיאולוגיה של דיין.

הטענה כשלעצמה אינה כליכך מדויקת. לא אחת מוסרת המישטרה לכתבי המיש- טרה פרטי פרטים מחקירותיה ואלה ה- פרסמים בעיתונים. אלא שאו עוסקות ה- חקירות ביענקלביץ' או שרעבי, אורחים פשוטים, שאת מימצאי החקירות עליהם מותר לציבור לדעת. לא זה הדיון כאשר מדובר בשרעבי דיין.

באופן פורמאלי, היתה תשובתו של שר- המישטרה בסדר לפי התקנון. אבל השאלה היא: את מי משרתת צורת התחמקות אלגנטית זאת?

ודאי שהיא אינה משרתת את ענינו של משה דיין ואינה מטהרת אותו. כי טשטוש פעולותיו הבלתי חוקיות של שרה-הביטחון מאחורי מסך פורמאלי כזה הוא מרשיע יותר מאלף הודעות.

יותר מכל אדם אחר היה משה דיין עצמו צריך להיות מעוניין שפרטי החקי- רה המישטרית על עיסוקיו הארכיאולו- גיים יפורסמו ברבים - אם הוא חושב שאין בהם עבירה ושהוא בסדר.

צדק צריך לא. רק להיעשות אלא גם להיראות. גם נקיון הכפיים של שר בממשלה צריך להיראות לעיני כל ולא להיות מכוסה ב- תילים של נימוקים פורמאליים.